

Nr 461

Av herr Bengtson, om utredning rörande fördelningen mellan kommunerna av nöjesskattemedel.

De skatter som uttagits för kommunala ändamål torde ha varit avsedda att erläggas av kommunernas egna innevånare och icke av därutanför boende. Detta är fortfarande fallet med flertalet kommunala skatter. I ett fall har dock en väsentlig förändring ägt rum, och det är i fråga om nöjesskatten. Denna skatt erlägges till den kommun där nöjesetablissemangen är beläget. Av nöjesskatten tillfaller hälften staten och hälften kommunen. Kommunen äger rätt att medge befrielse för sin del av nöjesskatten.

Under senare årtionden har det skett en utveckling som medfört att nöjesskatten nära nog helt förlorat sin ursprungliga betydelse. Kommunikationsnernas starka utveckling har medfört att nöjesetablissemangen i stor utsträckning koncentrerats till städer och andra tätorter, varigenom andra kommuners innevånare fått betala en kommunal skatt till en kommun där de icke var mantalsskrivna. Detta strider mot principerna i vår skattelagstiftning på så sätt att en kommunal skatt uttages av utanför kommunen boende skattebetalare. Det borde sålunda vara befogat att en ändring åstadkommes så att en rättvisare fördelning av nöjesskatten ernås.

Mot den här föreslagna förändringen kan invändas att de kommuner där nöjesetablissemangen är belägna har vissa utgifter för ordningens upprätthållande o. d. Därvid bör dock observeras att dessa kommuner erhåller ytterligare inkomster av skatten från de affärsinnehavare som handhar försäljningen av olika varor vid nöjesplatserna.

Då det inte finns någon anledning att genom att förstatliga nöjesskatten fråntaga kommunerna en skatteinkomst bör nöjesskatten fortfarande till femtio procent utgöra en kommunal skatt. Det bör också beaktas att kommunerna nu kan befria från nöjesskatt, vilket är en förmån som bör bibehållas.

För att få en jämnare fördelning av nöjesskatten kan det antingen tänkas att den kommunala nöjesskatten förvandlas till en landstingskatt eller också att alla kommunala nöjesskattemedel sammanförs till en gemensam fond inom landstingsområdet och därefter fördelas efter innevånarantal till samtliga därinom belägna kommuner.

Med anledning av vad som sålunda anförts får jag hemställa,
att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t
anhålla om utredning och förslag till en rättvisare fördelning mellan kommunerna av nöjesskattemedlen.

Stockholm den 26 januari 1961

Torsten Bengtson